

Witte Amerikaanse Leghornkrielen

Altijd imponerend, sierlijk en met een zekere gratie

Dit krielenras is destijds gecreëerd door de heren Schilling in Amerika. Beide broers fokten destijds grote witte Amerikaanse Leghorns van uitnemende kwaliteit. Hun stam had niet te lijden van rivaliteit van andere fokkers, louter omdat er geen betere dieren waren. En dat wil wat zeggen in die „Leghortijd“. Ik spreek nu over de jaren rond 1910.

Mr. A. O. Schilling was reeds van jongsaf een echte liefhebber van krielhoenders. In het begin van de dertiger jaren had hij idee om een krielvorm van de Amerikaanse witte Leghorns te gaan creëren. Hij gebruikte hiervoor witte Phoenix- en Yokohamakrielhoenders en na jaren experimenteren en stambewust fokken kreeg hij diertjes, die de toets der kritiek ruimschoots konden doorstaan. Als ik nu nog de foto's van zijn dieren uit die tijd bestudeer is het om jaloers te worden. Fraaie staartpartijen, prima contouren en uitstekende kopversierselen en..... echte krielen.

Laten we nu de Amerikaanse Leghornkrielen nader bezien. Evenals bij de grote Amerikaanse Leghornhanen zijn ook de krielhannen het fraaist in het tweede en derde jaar, hoewel ze ook in het vierde en vijfde jaar nog prima van bevedering kunnen zijn. Ze moeten in alles een verkleinde uitgave zijn van hun grote naamgenoten. Hun staarten zijn relatief nog groter dan bij de grote. De kopversierselen zijn betrekkelijk klein. De vijfpuntige kam mag niet naar voren over steken. De kamhiel is vrij smal en staat geheel vrij van de nek, maar moet vrijwel horizontaal achteruit wijzen. De oren zijn zuiver wit, amandelvormig en van voldoende grootte. De kinlellen moeten bij de kam iets afhangen en van voldoende lengte zijn. Deze zijn bij het hennetje korter. Het ideaal is om hennetjes te fokken met van achteren naar één zijde omvallende kam. De bevedering dient rijk te zijn en toch voldoende vast aanliggen. De sikkels moeten fraai gebogen zijn bij de haantjes, terwijl ze geleidelijk smaller worden naar de punt. De staartstuurveren moeten lang en goed gespreid staan. Dit geldt zowel voor de hanen als hennen. De staart dient flink naar achteren worden gedragen, echter niet hangend! Bij de haan mogen de vleugels iets naar achteren aflopen; bij de hennetjes moeten ze vrijwel horizontaal met de onderzijde liggen. De vleugels mogen met hun punten ook niet voorbij het lichaam steken.

De beenhoogte moet zo zijn, dat de dieren noch te laag, noch te hoog gesteld zijn. De kleur van de benen moet voldoende warmgeel

tonen. Hoe beter de beenconditie is (hoe gladder en gaver de schubben) des te beter zal de gele kleurstof in de onderhuid tot z'n recht komen. De oogkleur mag variëren tussen diep oranje-achtig rood en levendig bruinrood. Dit mogen we nooit verwaarlozen bij het samenstellen van de foktomen. Maar we moeten daarbij ieder dier ook bezien op bouw en spierontwikkeling. Men fokke nooit van smalborstige, slappe dieren met onvoldoende breedte over de schouders en nooit van te kleine dieren. De typische rasvorm gaat dan verloren. Er is een probleem, dat de kleur met zich meebrengt en wel het volkomen wegblijven van iedere geelachtige tint in de veren en sierveren, ook kleine pigmentspatten zijn niet toelaatbaar.

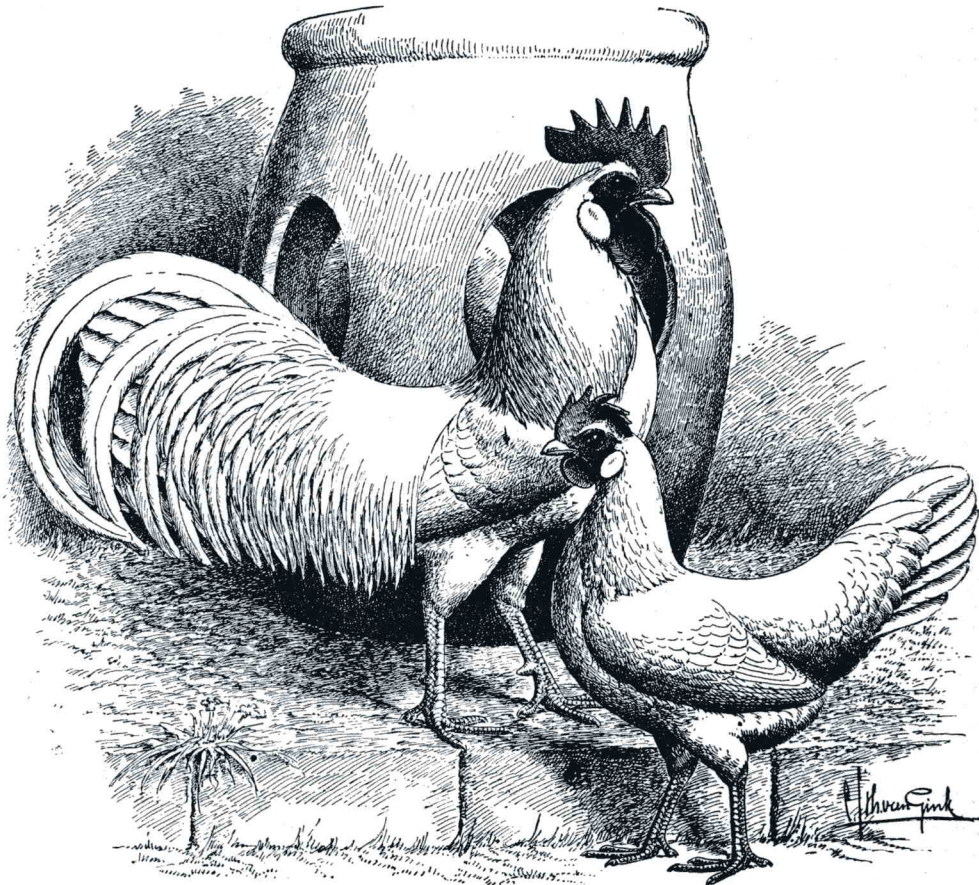
Amerikaanse Leghornkrielen zijn ook behoorlijk gehard en kunnen gehouden worden door zowel de fokker, die over beperkte ruim-

te beschikt, als hem die de dieren vrije uitloop kan verschaffen. Het is een sierlijk hoentje, dat de echte liefhebber veel vreugde zal geven.

KRUISINGSMOGELIJKHEDEN

Het is heel goed mogelijk om minder bekende kleurslagen van Friese Hoenkrielen „nieuw leven in te blazen“ door onder meer Amerikaanse Leghornkrielen in te kruisen. Hierdoor kan men verschillende kleurslagen, zoals wit, zwart en blauw creëren, mede doordat het wit van de Amerikaanse Leghornkrielen dominant of overheersend is over zwart.

Nu we toch over kruisen spreken: Als we een wit Amerikaans Leghornkrielaantje paren aan een koekoek, blauwe of zwarte Hollandse Krielen is de basis gelegd voor een nieuw kleurenkwartet. Uit deze kruising ontstaan in de F1 uitsluitend witte kuikens met wat mis-

Ideale witte Amerikaanse Leghornkrielen (Uit: NHB-DV pluimvee-Standaard — deel V)

kleurige veertjes en pigmentspatjes. Gaan we hier serieus mee door en merken we de gefokte kuikens, dan is ook bekend welke terugtrekkende eigenschap ze voeren. Op deze manier kunnen we dan foktoompjes samenstellen, die in doorsnede 25 % gekleurde kuikens zullen geven. Let op: hoe minder geel de beenkleur der dieren, die we uit de F1 kiezen voor de fok, des te beter het resultaat. Als we verder gaan, treffen we bij de F2-dieren en dus ook bij de 25 % gekleurde kuikens diertjes aan, waarvan de beenkleur varieert van geel via groen tot blauw en vrijwel wit. Als we zelfs flink wat kuikens fokken, kunnen we onder de gekleurde F2-kuikens ook blauwe exemplaren aantreffen. Dit is ook wel nodig, want de volle sikkelvorming zal in de F2 slechts bij 25 % der dieren terugkeren en dat behoeven nu eenmaal niet precies dezelfde te zijn als de verlangde blauwbenige. Het kan dus voorkomen, dat we de rijkst bevederde staartjes juist bij de geel- of groenbenige diertjes aantreffen. We kunnen dit risico verkleinen door een flink aantal kuikens te fokken. Met onze tegenwoordige broedmachientjes is dat mogelijk. Nogmaals gezegd: slechts 25 % van de kuikens is gekleurd en onder die 25 % moeten dan ook nog de rijk gesikkelde blauwbenige haantjes voorkomen.

Zijn we eenmaal zover door nauwkeurige samenstelling der fokdieren, dan is het doel na enige jaren bereikbaar. Misschien zullen sommigen het wel vreemd vinden, dat er geen druppel Fries-Hoensbloed in deze combinatie zit, doch de kruising van de Hollandse Krielen met de witte Amerikaanse leghornkrielen zal zo goed als zeker de juiste factorencombinatie brengen. De kopversierselen van de Amerikaantjes zijn precies als bij de Friese Hoenders. De staartpartij is bij de Friese Hoenkrielen niet zo overdadig en wordt hoger gedragen.

DE FRAAIE SIERSTAART

De grote betekenis van hun ontstaan schuilt bij deze Amerikaanse Leghornkrielen in de vererving en handhaving van de volledige sierstaart bij de haan na de opeenvolgende ruiperioden. Deze eigenschap bezitten de meeste krielhanen niet als gevolg van hun afstamming van de Oosterse krielsoorten. De sikkelvorming is vaak in het eerste jaar nog niet volledig. Binnen het kader van dit artikel, zou het ons te ver voeren om de oorzaken hiervan aan te tonen. Het meest merkwaardige is dit echter wel bij de Javakrielen, waarvan de haantjes een prachtige sierstaart in het eerste jaar hebben. Maar deze staart gaat in de volgende ruiperioden hoe langer hoe meer verloren. De ervaren fokkers weten dat wel. Hierdoor blijft vrijwel niets meer over van hun eenjarige schoonheid. Om deze reden zijn de Javakrielhaantjes nooit gekruist.

Bij de Oud-Engelse Vechtkrielen zien we ook iets dergelijks. Ook hier de onvolledige sikkelontwikkeling, wat bij overjarige en oudere dieren nog sterker wordt, waardoor ze minder lijken op de Oud-Engelse Vechthoenders en de tegenwoordige Oud-Engelse Vechtkrielen weinig meer weg hebben van de exemplaren rond 1850.